

ANDRÁSSY LAJOS

ROBOGTAK TŰZVIHAR-SEREGGEL

Torlódnak tollamon új ünneplő sorok,
torkomra gyűlt szavak – s félelmem nem ereszti
kitörni féktelen: még méltatlan vagyok
átélni ezt a kort, s könny nélkül éljenezni.

Lassan megértem én: e REND felépül itt
gyorsabban mint a MENNY, s lustábban mint az álmom.
A hősokeket, akik alapját kikövezték,
irigylem is – s mi több, ma némán megcsodálom.

Robogtak tűzvihar-sereggel fény elé:
elérték! – S bár e fény zuhant véroceánba,
őrizték úzve, rejtve, és tüzet csiholt
elszánt türelmük így, tobzódó alvilágra.

S a fény magasba tört: lett hajnalcsillagom,
mutatta utamat túl kényszerű határon.
A tűzviharsereg tán megpihenhetett:
már engem hajt a láz, még nyugtom nem találok.

*

(Két ütközet közt űzött sorsom égni:
bukjunk egyben, majd győztünk: nélkülem!
Csak dics-jelvényét láthattam emennek,
bűn az, ha sajjón néz reá szívem?
Csak vértelen csatákban örlelődtem,
míg mellem tártam: hátam érte sár.
Hogy nem lehettem köztük: lenn a földben,
vagy roham élén, mindörökre fáj!
Nem kürtösként s nem papirusz-szavakkal:
sebezhetőn, és gépfegyvereként
a megtiportnak, aki újra lázad:
Dózsák, Tiborcok, Damjanichokért.
S az elhullott zászlókat felemelni,
igen, EMELNI! – S vinni a tüzet
a nagy kohóhoz, ahol ezredévnyi
kínom kiéghet! Mért kóros tünet,
ha harcra edzett lelkem nem nyugodhat,
amíg vér nyomja arcomra a pírt,
ha védtelenek fuldokló imáját
hallom álmomban s ébren?! – Aki birt
bagózva köpni langyos esti szélben,
míg lábánál testvér-szűz remegett
erőszaktól: mit érzek s mennyi hévvel,
csak az a torzó, az nem érti meg!)

*

Térképet nézek: ím a történelmi tény
lélekbemarkoló, nyelvem mozduljon, várom...
S az ég kemény vizén egy fénytű átsuhan
a kék Venus felé, már túl a Hold-határon.

Átlépve földanyánk már szűkös büvükörét,
kaput nyitott a Por(!) a Szellem(!) otthonába
s a Rettegett ledült – szobrát imádja Korcs,
de két gyónás között a képernyőt imádja!

Álmokat előző csodákra ébredek,
– s szemétbe botlok még, amint az utcát járom.
Jó volna tudnom is, hogy ébren tévedek,
hisz ÉLNEM itt csodás – már nem mártírhalálom.

Lassan megértem én: e REND felépül itt,
gyorsabban mint a MENNY, s lustábban mint az álmom.
A hősöket, akik alapját kikövezték:
csodálom... De tovább már nekem kell csinálnom.

